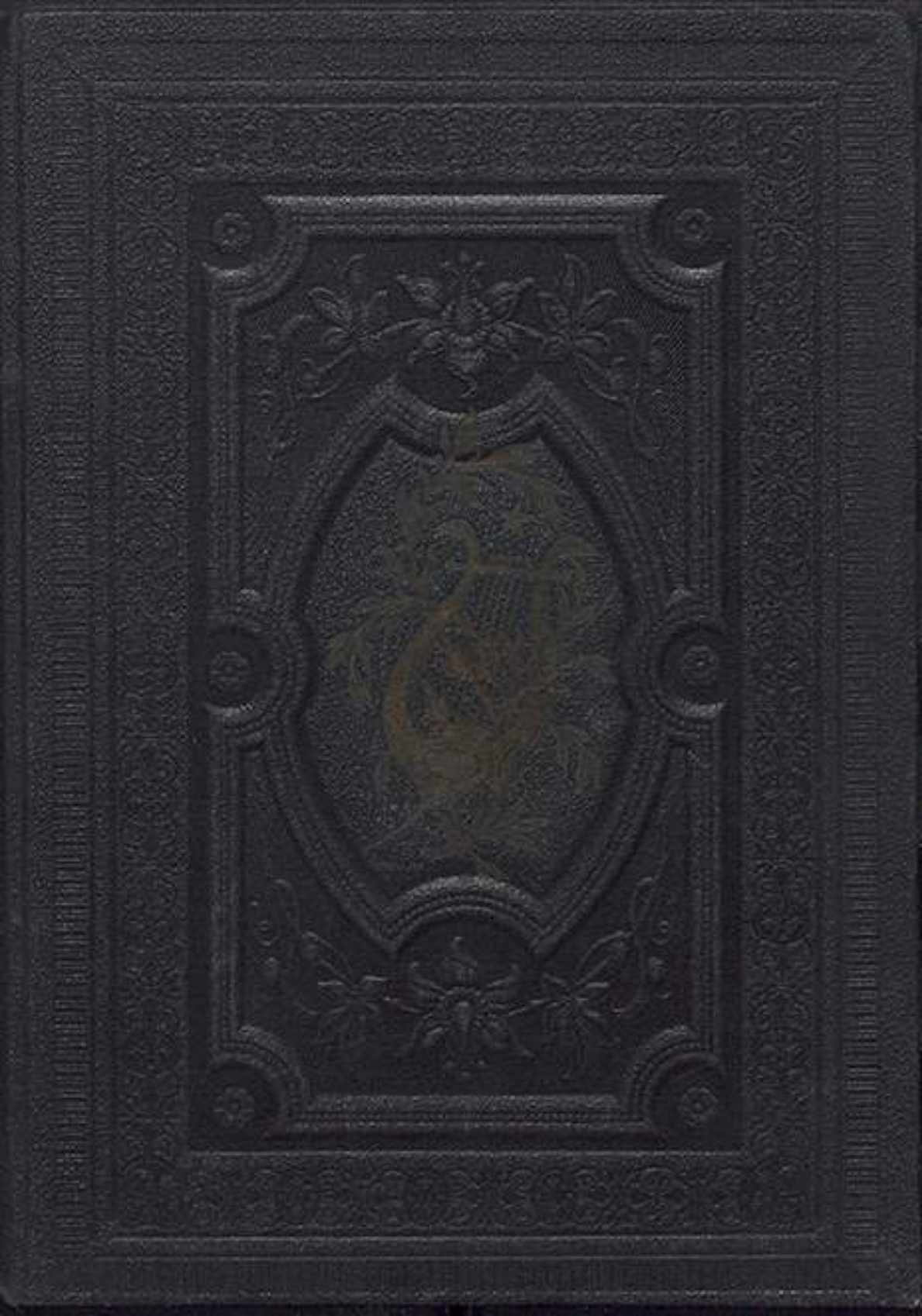
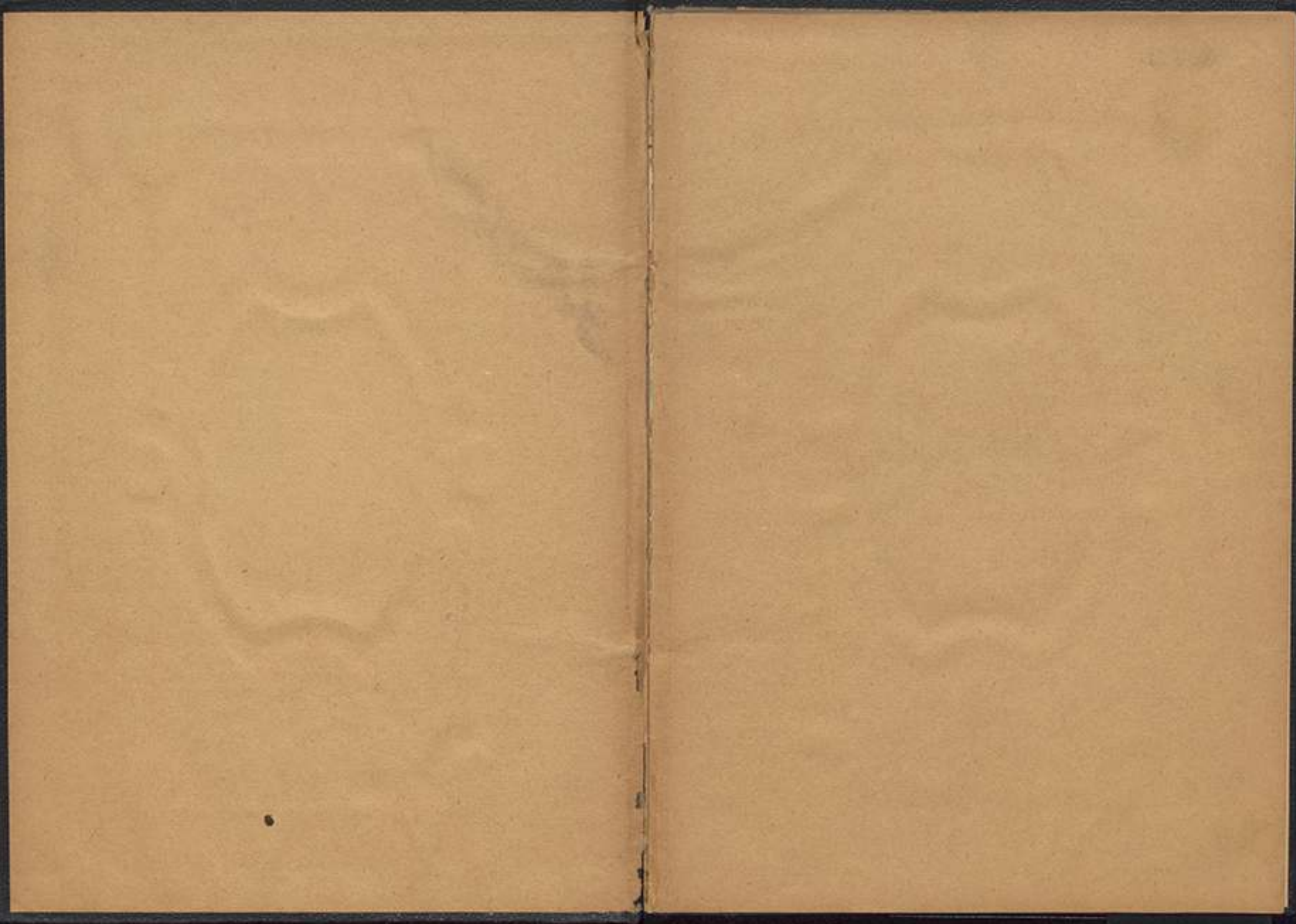

IZRAELITA
VALLÁSOS ÉNEKEK

A NYILVÁNOS ISTENI TISZTELET.

AZ ISKOLAI ÉS A HÁZI ÁHÍTAT SZÁMÁRA.

IMAKÖNYVÉ RENDEZTE ÉS ZENÉVEL KIADTA

FRIEDMANN MÓR.

A PESTI IZRAELITA HITKÖZSÉG FŐKÁNTORA.

HARMADIK KIADÁS.

BUDAPEST, 1904

KIADJA SCHWARZ IGNÁCZ KÖNYVKERESKEDÉSE VII., KIRÁLY-UTCA.

64.814.

64.814.

JELIGE:
„Isten! új években dicsoútlek.”
Zsolt: 144. 9.

Méltóságos KOHNER ZSIGMOND urnak

a pesti izr. hitközség elnökének,

Nagyságos dr. WEINMANN FÜLÖP urnak

az izr. hitközség alelnökének,

Nagyságos ADLER LAJOS urnak

mint a szertartási osztály elöljárójának,

Nagyságos BAUMGARTEN LAJOS urnak

a pénztári és számviteli ügyosztály elnökének,

Nagyságos BREITNER L. ZSIGMOND urnak

a jótékonyági ügyosztály elnökének, és

Nagyságos GRÜNBAUM MIKSA urnak

a gazdasági ügyosztály elnökének.

Nagyságos ADLER GYULA urnak,

Nagyságos BOSCHÁN JAKAB urnak,

Nagyságos BIRNBAUM IMRE urnak,

Nagyságos DEUTSCH SÁMUEL urnak,

Nagyságos DEUTSCH JAKAB urnak,

Nagyságos dr. FARKAS EMIL urnak,

Nagyságos dr. GRAUER VILMOS urnak,

Nagyságos HERZMANN BERTALAN urnak és

Méltóságos dr. NEUMANN ÁRMIN urnak

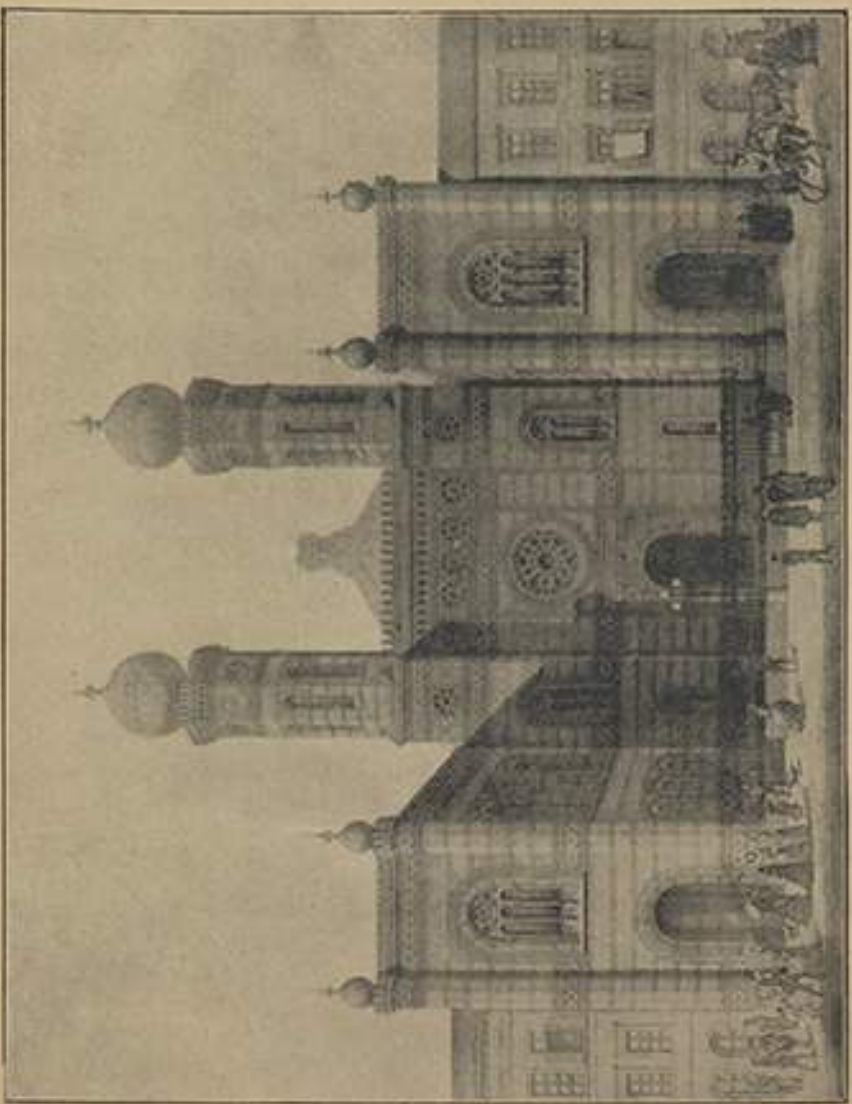
mint a szertartási ügyosztály tagjainak,

valamint az összes érdemdús választmányi tagoknak

mely tisztelettel ajánlja

a kiadó.

ELŐSZÓ.

A cél, mely ezen énekes imakönyv kiadásánál szemeim előtt lebegett, kettős: vallási és hazafiúi. Az által, és csak az által, hogy mindegyik szöveg a hozzá tartozó dallammal van kapcsolatban, azok mintegy állandósíttatnak és rövid idő multán a nép vallási tulajdonává leendnek; az egész község miként egy kar fogja hála és dicsénetét az Úrhoz küldeni, a szent daloknak ama mondása szerint: **במקהלות ברכו אלהים** „Teljes karban dicsérjétek az Istent!“ Miért is néhány régiebb, a néptől már ismert dallamot, csak némi, a jobb zenészetű izléstől igényelt módosítással meghagytam,* a 15 újat pedig a legkönnyebb egyházi zeneirány szerint szerkesztém. Ezen énekeket azért adtam ki négyes összhangzatban, hogy az iskolákban betanításra is alkalmasak legyenek, hogy a zenekedvelő házakba is bejutva, a házi áhitatnak nagyobb lendületet adjanak, és a hangok hatalma által a ház és templom közötti kölesönös élénk viszonylatra vezessenek. Továbbá ezen énekkönyv a Pesten kívüli községekben az izraelita imaházakban és iskolákban a magyar nyelv behozatalát segíthetendő elő, miért is a könyvre csekély árt szabtam. Ha vállalatomnak eme szent kettős cél elérése sikerülend, úgy ezen énekes könyv csak megelőzője egy nagyobb, kiterjedtebb művemnek, melyet isteni tiszteletünk nemesítése érdekében, sajtó alá adni szándékozom.

Friedmann Mór.

Kelt Pesten, 1861. márc. hóban.

* 3., 9., 10., 11. és 18.

Előszó a második kiadáshoz.

Valamely könyvnek szükségessége és hasznos volta mellett legjobban tanuskodik, ha az teljesen elfogyott, noha a közönség még folyvást keresi, a nélkül, hogy kapható volna. Ugyan így van ez jelen könyvvel is. Három éve mult, hogy már egyetlenegy példány sínes belőle, és hogy a községek és kántorok részéről a könyvárusokhoz érkező megrendelések nem teljesíthetnek. E körülmény eléggé mutatja azt is, hogy az első kiadásnál táplált abbéli reményemben, miszerint e könyv által a magyar nyelv a zsinagógában mindinkább meg fog honosulni, hála Istennek, nem csalódtam.

A mű becséről tehát nem is volna többé mit mondanom, és így csak az e templomi énekeken tett javításokra, valamint az első kiadáshoz irt előszóban adott ígéretemre nézve akarok némi megjegyzést tenni; ugyanis:

1. A könyv tartalma három énekkel szaporodott és az első kiadásban előforduló zenészetű hibák, melyeket, mivel a hangjegyek könyomatuak voltak, ott ki nem lehetett javítani, most teljesen eltávolítottak.

2. Azon három ének, melylyel a jelen kiadás öregbült, az évenként királyunk Ő Felsége legmagasabb születése napján rendesen megülni szokott templomi ünnepélyre vonatkozik, miért is az általam egyenesen e célra irt XXI. számú zeneművön kívül még a „néphymnust”-t és „szózat”-ot is felvettem.

3. Az előbbi szövegek, melyeket német nyelven irt imakönyvek után gyűjtöttem és rendeztem, 1861-ben dr. Tatay Adolf ur által lettek magyar nyelvre átfordítva. Ezen fordításból e második kiadásban 18 énekszöveg lőn megtartva, míg a többi 4 és pedig a VII., XXI., XXII. és XXIII. más tekintélyes írótól származnak. A néphymnust és a szózatot eredeti szövegökben nyomattam ki.

4. Figyelmeztetni óhajtanám ez uttal a t. e. tanigazgató urakat, hogy ezen templomi ének tanodai használatra is töké-

letesen alkalmask és így címüknek, „iskolák számára”, teljesen megfelelnek. A helybeli izr. iskolákban ez máris fényesen bebizonyult.

5. „Zsinagógai énekek az egész évre” című nagyobb művem, melynek közreboesátását e könyv első kiadásának előszavában ígértem volt, egy másik „Der jüdische Kantor, wie er war, ist und sein soll” című irodalmi művel együtt éppen sajtó alá rendeztetik.

És így e második kiadást a magyar izraelita községeknek és kántoroknak azon legbensőbb óhajjal adom át, miszerint édes hazai nyelvünket az isteni tiszteletnél ezentul is ápolni igyekezzenek.

Budapest, 1875. szeptember havában.

Friedmann Mór.

Előszó a harmadik kiadáshoz!

A szerző jogutódjának beleegyezése lehetővé tette, hogy néhai Friedmann Mór, a pesti izr. hitközség főkántora által szerzett „Izraelita vallásos énekek” című művet újabban sajtó alá rendezzem.

Kedves ismerőseink e dalok, a művészszerző lelke nyilvánul bennük és hallásuk gyermekkorunk legédesebb emlékeit hívja életre. A mélabus dallamokon megifjodva, hitünk zománczhoz jut, szívünk melegebbé, verése gyorsabbá lesz és jobb érzéseink egyre finomodnak, ha ezen az áhitat zsolozsmáihoz méltó dallamok hangjai szívünk belsejébe tartják bevonulásukat.

Kár lett volna e dalok letűnése. Ha a feledés martalékául engedték volna át azokat, a jövő nemzedék egy ékes kincsesel lenne szegényebb.

Megóvjuk. A jelen új kiadással átadjuk az utánunk jövőeknek a szív és lélek egyik üdítő forrását.

Budapesten, 1904.

A kiadó.

Szombaton

שבת

I.

לפניך לפניך.

Bizakodva nagy jószágodban,
Lépünk, Isten! szent lakodba;
Énekekben száll sóhajunk fel
Érzelminket tolmácsolva.
A szombat hozzád vezérel,
Isten! Téged keresünk fel.

Ó áldd meg jámbor ösztönünket,
Melyet szívünkbe te adtál;
Hón érezzük, szeretetedben
Éltünk mily őrzőre talál.
Ihlett szívvel imádkozunk,
Úrunk Isten! halát adunk.

Végzetlen a Szombat áldása,
Éreznünk kell, hogy miért lett:
Vidám csönd s megpihenésért
És szent buzgólkodás végett.
Ide áhítat vezérelt;
Ur Isten! dicsérünk téged.

I.

2.

A Thóra kivétele előtt.

(קדם היצאת סתה)

Istennyugta szombat esendje,
Jöjj az Úr zsámolyáról
S áhitatot adj keblünkbe,
Mely égjen buzgóságtól;
Hogy imánk az Úrhoz égbe
Szálljon esdekelve kérve.

Menytisztává tedd lelkünket,
Némítsd el a szenvedélyt,
Ha gyötörnek földi gondok
Úr szelleme, adj segílyt!
Fényt, erőt tisztán láthatni,
Nagy művedre pillanthatni.

Mely fohászt ha küldünk hozzád,
Hogy óvd a királyt s hazát,
Ha összetett kézzel kérjük
Polgártársainknak javát;
Kérünk Téged hű atyánkat,
Hallgasd meg forró imánkat.

II.

Is-ten nyug-ta szom-bat esend-je, Jöj az úr zsa-
mo-lyá-ról S á-hi-ta-tot adj keb-lünk-be,
Mely ég-jen buz-gó-ság-tól: Hogy i-mánk az
úr-hoz ég-be. Száll-jon es-de-ke-l-ve kér-ve.

3.

Minden ünnepen az egyházi beszéd előtt.

(פֶּאָר דער פֿרעדיקאַנט.)

Ájtatosan borulunk le
Most előtted, Szentek Szenté.
Hallgatni böles igédet;
Jámborságot adj keblünkbe
S tiszta hitet tölts lelkünkbe,
Hogy megérthessünk téged.

Adj szolgáltnak bátorságot,
Hirdetni jót, igazságot;
Nekünk pedig adj erélyt,
Hogy éltünknek rövid utján,
Törekedve a jó után,
Tiszteljük a szent egélyt!

III.

4.

Muszáf előtt

egyházi beszéd nem létében.

(קדם מוסף.)

Isten! mily nagy a jóságod,
Ki érti Főnségedet?
Mint sovárogo a lelkem, hogy
Elérje Szentségedet!
Jobban, mint atya gyermekét,
Szeretsz ó Isten minket:
Azért boldog szemünk, lelkünk,
Midőn hozzád tekinthet!

És hogy miért dicsőítünk,
Természet alkotója?
Hisz hol nem látszik a földön
Kegyességednek nyoma!
Órök Isten, ég Ura!, hogy
Hálám elrebeghessem,
Van érzelmem, szavam: miért
Hála neked Istenem!

IV.

Uj-évkor.
ראש השנה

5.

Esteli ima előtt.
(קודם מעריב.)

Az év sebesen száll el,
Az évnek ideje,
Röptét nem gátolhatja
Az ember ereje,
Oly rohanó az élet,
Egy álom az egész,
Oly múló a törekvés,
Bármily gyötörő s nehéz!

Oh Isten, félve lépünk
Trónodnak elibe,
Hogy ki-kí számot adjon,
Hogy jutalmát vegye;
Az angyalok, a tiszták
Hol meg nem állanak,
Hogy álljon meg az ember,
Ki vétke, gyöngé csak?

E napnak idejével,
Mely immár ránk hasadt,
Éltünkben egy esztendő
Ideje elhaladt;
Ugy elrepül majdanta,
Minden, mit lát szemünk,
Csak tettünk öntudata,
Mi megmarad nekünk!

V.

Az év se- be-sen száll el, Az év- nek i- de-
je. Rö- p- tét nem gá- tol- hat- ja Az
em- ber e- re- je. Oly ro- ha- nó az
é- let Egy ál- lom az e- géz, Oly
mú- ló tö- rek- vé- s Bármily gyö- törő s ne- ház!

Oh Isten, félve lépünk
Trónodnak elibe,
Hogy ki-kí számot adjon,
Hogy jutalmát vegye;
Az angyalok, a tiszták
Hol meg nem állanak,
Hogy álljon meg az ember,
Ki vétke, gyöngé csak?

E napnak idejével,
Mely immár ránk hasadt,
Éltünkben egy esztendő
Ideje elhaladt;
Ugy elrepül majdanta,
Minden, mit lát szemünk,
Csak tettünk öntudata,
Mi megmarad nekünk!

6.

A Thora kivétele előtt.

(קדם היצאת מצרים)

Ez óra, örök Isten,
Neked szentelt legyen,
Szóljon minden ajakról
Hired, mely végtelen!
Az évet mulni látjuk;
S azért tekintetünk
Az elhaladton függjön,
S pihenjen rajt' szemünk.

Emeljen Istenünkhöz
Ez újév napja fel,
S vele egész új élet
Terjedjen rajtunk el;
Jóságod áhítatra
Keltsen föl Istenünk,
Imánkat, hogy fogadd fel,
Csupán azon leszünk.

A földi boldogságról
Ne álmodozzatok.
S így égi üdvre joggal
Majdan számoljatok.
Emeljük Istenünket
Hálánk érzésivel,
És hivei maradjunk,
Mig dobban a kebel.

VI.

Muszáf előtt

egyházi beszéd nem létében

(קודם בוסף)

Hozzád hívón feltekintünk,
 Atyánk, ki mennyekben vagy!
 Szent igédnek ha engedünk,
 Kegyed soha el nem hagy;
 Bár mint űzze év az évet:
 Kité vezetsz, meg nem téved!

Áldj meg, Isten! belátással,
 Hogy szeressük hűn egymást;
 Az életben sorsnyomással
 Hogy megküzdhesünk bizvást!
 Kezed, Úrunk! vezéreljen,
 Szívünk benned vigaszt leljen!

Boldogságunk perceiben
 Óvj meg gonosz hajlamtól,
 Ha az örömteljes szívben
 Csábításnak hangja szól!
 Hűtlenségtől ments meg minket,
 Tisztán tartsd meg kebleinket!

Bár mint űzze év az évet,
 Bár mint muljék minden itt:
 Lelkünk talál biztos révet,
 Ha lerázza porait;
 Legyen hát a bűntől tiszta,
 Mint teremőnk reánk bízta,

VII.

Hor-zád hí-vón fel te-kin-tünk A-tyánk,

ki me-nyek-ben vagy! Szent i-géd-nek ha en-ge-dünk,

ke-gyed so-ha el nem hagy; Bár mint ű-zé év az é-

vet, kité ve-zetsz, meg nem té-ved!

Az engesztelési napon.

יום כפור

8.

Esti ima előtt.

(קדם מעריב.)

Itt van a nap, a nagy nap, mely magával
Órömet és fájdalmat hoz nekünk,
Az ájtatosak összegyűlekeznek,
Hívón felnézve hozzád Istenünk.

Te megbocsátod véghetlen kegyeddel
A vétkeket, melyet fiad elkövet,
A bús szíveknek írt csupán ez adhat,
S reménnyel tölti el a kebleket.

Ha meggondoljuk, mily nagy vétkezésünk,
Hozzád fölneznünk nem merünk,
Kebünk szorúl, a félelem úgy elfog,
Csupán kegyed bocsáthat meg nekünk.

Pillants le gyermekeidre irgalommal,
Kik itt hívón Hozzád imádkozunk,
Mi megbocsátottuk egymás hibáit,
Légy Te is irgalommal, ah Úrunk!

VIII.

Itt van a nap, a nagy nap, mely ma- gá- val Ő.

röm- met és fáj- dal- mat hoz ne- künk, Az

áj- ta- to- sak. Ősz- sze- gyü- le- kez- nek, Hi-

vón föl- néz- ve hoz- zád Is- te- nünk.

A Thora kivétele előtt.

(קדם תוצאת סיד)

Remegye száll fohászom
Hozzád jó Istenem,
Mit vétettem, bocsásd meg
Kegyelmesen nekem.
Hallgasd meg hó imámat,
Fogadj szivedre fel,
Találjon irgalomra
E dúlt, szegény kebel.

Ha irgalom helyében
Jogot gyakorlanál,
Nem volna senki köztünk,
Ki előtted megáll;
De Te a sir fájdalomán
Nem örömsz Istenünk,
Csak az a kívánságod,
Hogy mi jobbak legyünk.

Rajtad csüng szívem, lelkem,	Te légy óvó reménye
Örökhatalmu lény,	Jakob fiainak,
Ha zaklatnak a bűnök,	Ki szereted e népet
Hozzád fordulok én.	Szendén, atyailag;
Csupán hozzád pillantok.	Ki a megtérő bűnöst
Ha szívem irt kíván;	Kebledre felveszed.
Ha nézem jó e hajnal	Ki a veszély árjából
A hosszú éj után!	Kimented gyermeked.

Re- meg-ve száll fo- há- storn hor- zád jó Is- te-
nem, mit vé- tet- tem, bo- csásd meg- ke-
gyel- mes- sen ne- kem Hall- gasd meg- hó-
ma- mat, Fo- gadj szí- ved re- fel, Ta-
lál- jon ir- ga- lom- ra E- dúlt, sze- gény ke- bel

Ima a megboldogultak lelki üdvéért.

(הזכרת נשמות)

Ha az Isten kedvesinket
Éltökből kiszólitja,
Vagy ha szülék gyermekei
Korán hullnak a sirba,
Szívünknek egész belseje
Bűbánattal vagyon tele.

Az atyát hogy keseríti
Kedves fia halála,
És a fiút hogy búsitja,
Ha atyja sirba szálla,
Vagy ha anya vál fiától,
Szíve szakad fájdalmától.

Ah, mennyiszer repedne el
Szívünknek gyenge húrja,
Ha belénk erőt nem adnál
Ó egeknek nagy Úra!
Jobbod gyakran bár földhöz sújt,
De rá ismét kegyelmet nyújt.

És vigaszunknak forrása
Sirunkon sem apad el;
Mert a halál éjjelébe
A hit világot lehel.
És azok, kik elhaltanak,
Atyai kezed közt vannak.

Ha az Is-ten ked-ve- sin- ket Él-tök-ből ki-szó-lit-
ja, Vagy ha szül-ék gyer-me-ke-
Ko-rán hul-nak a sir-ba Szív-ünk-nek e-gész bel-se-
je Bű-bá nat-tal va-gyon te-le.

Sátoros-ünnepen.

סכות

II.

Esti ima előtt.*)

(קודם מערב.)

Föl, jöjjetek az ünnepre,
Melyet Úrunk ma hirdete
S dicsérjétek jóságát.
Szálljon hangosan az égbe
Énekünk, mely Őt dicsérje,
S magasztaljuk nagyságát.
Kegyelmes Ő, az Úr Isten!
Dicsőítsük kormányzatát,
Melynek ismerjük hatalmát.

Ki oly sok jót árasztasz ránk,
Fogadd kegyelmesen hálánk,
A mi szívünkben fakad,
Ő hallgasd meg kérésünket,
Isten! őrizz tovább minket
S célunk elérni hagyjad.
Szüntesd meg a bajt, szenvedést,
Add, hogy éltünk derült legyen,
És hogy szellemed vezessen!

*) Ez ünnepken: סכות שיע שח
esti ima előtt

XI.

Föl, jö- je- tek az ün- nep- re, Me- lyet u- runk ma

hír-de-te S di- csér-jé- tek jó- sá- gát. Száll- jon han- go- san

az ég- be É- ne- künk, mely Őt di- csér- je. S ma-

gasztal-juk nagy- sá- gát. Ke- gyel- mes Ő az Úr I- sten! Di- cső-

ít-sük kor-mány-za- tát, mely- nek is- mer-jük ha- tal- mát.

A Thora kivétete előtt.

(קדם תוצאת סתה)

Hozzád hatalmas Isten
 Szól buzgó énekem,
 Fogadd kegyes vezérünk
 Szíves köszönetem,
 Ez ünnep megmutatja
 Kegyelmes érzeted,
 S hogy jó szíves atyám vagy,
 Ki fiad szereted.

Te óvtad őseinket,
 Ha dúltak viharok,
 Ha nem volt út, nem ösvény,
 Csak pusztá vadonok,
 Hol a remény is elmúlt,
 Segélyed ott vala,
 Áldásod a sebekre
 Mindig gyógyírt ada.

Csermelyké lett a szikla,
 A harmat eledel,
 Sőt a dúló nyomorban
 Üdvöt lelt a kebel,
 Segítél, hogy ha ingott
 Alattuk az alap,
 Vadságukat erkölcsösé
 Változtatta szavad.

Reám is üdvöt mértél
 Én Úram Istenem,
 Könnyűvé, kellemessé
 Varázslád életem.
 Azért az erény utról
 Nem térek soha le,
 Kegyelmedért ez lézen
 Szívem köszönete!

13.

Muszáf előtt

egyházi beszéd nem létében.

(קדם מוסף.)

Mint hajdanában zord pusztában
Segíté Isten Izraelt,
Mannát adott az éhezőknek,
S a sziklából forrás kikelt:
Dicső atyánk
Ma is reánk
Nézz örökös nyájas szemekkel,
Minket szintúgy szeretve kedvvel.

Mily gazdagon virita a rét,
A természet mily szép vala,
Erdők, mezők miként ragyogtak,
Dicső kegyednek általa.
A hála dalt,
Melyet sugallt
Szívünk, zengjük el egy ajakkal,
Dicsérjük Őt ihlet szavakkal.

Dicső Atyánk, nézz ezentúl is
Kegyet osztólágy mi reánk;
Tartsad meg szülővárosunkat
És áldd meg szép magyar hazánkat.
Áldó kegyed
Oh el ne vedd,
Esz és harmat ha kell, legyen,
És boldogság szolgád szívében!

XIII.

Mint haj- da- ná- ban zord pus- tá- ban Se-
gi- té Is- ten Is- rá- elt, Man- ná- t a- dott az é- he- zők-
nek: S a szik- lá- ból for- rás ki- kelt: Dicső a-
tyánk Ma is re-ánk Nézz ör- kö- ső nyá- jas sze- mek- kel, Min-
ket szin- t- úgy sze- ret- ve ked- vel.

14.

A Thora kivétele előtt.

(קודם היצאת ס'ת.)

Ma ünnepünknek vége lesz,
Legyen tehát ábitatunk nagy,
A legutolsó ünnepnap
Emeljen hozzád, ki Úrunk vagy,
Te nyújtasz örömeleveket
Vedd hát e hő köszönetet.

Olyan legyen, mint dús mező,
Az ép elhangzott imaének,
Legyen mindannak üdvömalaszt,
Ki Téged hitt jó Istenének.
Tetté legyen az érzélem,
Vetésünk áldásos legyen.

A földnek adj ujult erőt,
Üdítsd, ha eltikkad esővel
Tedd, hogy arassunk gazdagon,
Tedd áldásdús magas erőddel!
És legyen tiszta hű szívünk,
Neked szentelve Istenünk!

XIV.

Ma ün- ne-pünk-nek vé- ge lesz, Le- gyen te- hát á-
bí- 'ta- tunk nagy, A leg- u- to- só ün- nep- nap K-
'mel- jen hoz- zád, ki ú- runk vagy, Te nyuj- tasz ö- röm-
el- ve- ket, Vedd hát e hő- kö- szö- ne- tet.

A beszentelési ünnepen.

חנוכה

Fényben lakik az Isten!
 Azért első áldott szava
 Alkotásánál az vala,
 Hogy itt lenn világ legyen,
 S rá szeliden
 A szerelem
 S a nap sugarat hintsen.

Fényben lakik az Isten!
 Azért a bűnöst büntette,
 A bálványzást megszüntette
 A sötét hajdankorban,
 S Jakob hírét,
 Ó szent hitét
 Fénybe tette ujonnan.

Fényben lakik az Isten!
 Kérd ma őt Jehuda-nemzet,
 Hozzá emeld szived, lelked!
 S dicsérd Ki csudákat tesz;
 Légy vallásos,
 Igazságos:
 S rajtad világosság lesz!

Fény-ben la-lik az Is-ten! A- sőt el- ső

ál- dott sza-va Al- ko- tá- sá- nál az va- la,

Hogy itt lenn vi- lág le- gye-n, S rá sze- li- den

A sze- re- lem S a nap su- ga- rat hint- sen.

A sorsolási ünnepen.

פורים

Mily nagy üdv ránk, hogy jó atyánk
 Uralg fenn fölöttünk!
 Magasztaljuk bölcsességét,
 Ez legyen hálajelünk:
 Ma mikoron atyailag
 Hallgatja panaszunkat,
 És a midőn eltűnt bajok
 Sorvasztják még agyunkat.

Midőn éltünk vesztén fáradt,
 A bűnös gonosz vágyból,
 Istennek végzete mentett
 Meg minket a haláltól.
 A nők feje jelent meg most,
 A mentőknek kiszemelt,
 Imája, mely égis hatott,
 Ártatlansággal volt telt.

Jaj annak, kit vakság sujtott,
 S nem az erény útján jár,
 Azt üldözi bú és bánat
 S az Úr nem néz reá már;
 A kit sötét balhít eltölt,
 A semmiségbe merül;
 A szép erény emelni tud,
 A bűn pedig csak sirt szül.

Mily nagy üdv ránk, hogy jó a- tyánk U- ralg fenn

fo- löt- tünk! Ma- gasztal- juk böl- cse- sé- gét, Ez le- gyen há- la- je- lünk: Ma mi- ko- ron a- tyá- i- lag

Hall- gat- ja pa- na- szun- kat És a mi- dőn

el- tűnt ba- jok Sor- vaszt- ják még a- gyun- kat.

A megszabadulási ünnepen.

פסח

17.

A Thora kivétele előtt.

(קדם היצאת מצרים)

Gondolkodunk elmúlt időkről,
Midőn megmentett sereged
Egyptomnak zsarnokságából
Ujongva megmenekedett.
A lánc széttörve végre,
Istennek segítsége
Megmentő a szegényeket!

Úrunk éltet s halált te adhatsz,
Örökké virraszt a szemed,
Te földre sujtsz, s megint fölemelsz,
Hatalom, bölcsesség tied.
Az égbe köztünk kihat,
Ki érti titkaidat,
A bűvös csodaezreket.

Isten, Úrunk: te biztosítád
Erős kezekkel fiadat,
Úgy Egyptomban, mint mindenkor
Éreztük nagy jószágodat;
Tartsd meg nekünk kegyedet,
Ne hagyd el e sereget,
Mely bírja dicső szavadat.

XVII.

Gon- dol- ko- dunk el- múlt i- dők- ről, Mi-
dön meg-men-tett se- re- ged E- gyp- tom- nak zaar- nok- sá- gá-
ból Uj- jong- va meg- me- ne- ke- dett A
lánc szét-tör- ve vég- re Is- ten- nek se- gít-
sé- ge Meg- men- tő a se- gő- nye- ket!

Muszáf előtt

egyházi beszéd nem létében.

(קדם משפ)

Emlékünnap vagyon ma,
 Azért jövének ide,
 Hogy e nap Nagyságodnak
 Legyen örök jele.
 Széttörte láncainkat
 Kezed hatalmasan,
 Mutattad, hogy az égben
 Az Urak Úra van.

Igénytelen szolgád lett
 Magasztos követed,
 Az embernek lehozta
 Dicső igéidet,
 Hogy tűzszlopként égjen
 Hited időkön át,
 Tanítsa igazságra
 Izrael hű fiát.

A balsors napjaiban
 Te vagy őresillagunk.
 Dagály után apályt küldsz,
 Hogy muljon vésznapunk.
 Dicső gazdag virányra
 Vezetsz pusztákon át,
 E hit, mi boldogítja
 Juda minden fiát.

Em- lék- ün- nap va- gyon ma Az- ért jö- véné- k i-
 de, Hogy e nap aagy sa- god- nak le- gyen ö- rök je-
 le Saét- tör- te lán- cain- kat Ke-
 red ha- tal- ma- san Mu- tat- tad, hogy az
 ég- ben Az U- rak U- ra van.

A kinyilatkoztatási ünnepen.

שבועות

19.

A Thora kivétele előtt.

(קידם דוצאת סתא.)

Magadhoz fölemeltél,
Én Uram Istenem,
Magadhoz fölemelt az
Aldás és kegyelem.
Aldásoddal énnékem
A jók javát adád;
Azért rebegi szívem
Dicsőségéd dalát.

E nap egy tett emléke,
Mely oly dicsó vala,
Hogy végre szét lón tépve
A vakhit fátyola;
A csalkekék tűnének,
Tisztultak a szemek,
Midőn Horebnél látták,
Mily nagy s dicsó neved!

Ezerszeres visszhanggal
Itt harsogott szavad,
Fény gyult ki, mely áthatja
Minden világitat;
Az ember emberré lett,
Becsés lón élete,
Mivel csak utaidon
Szerencsés végzete.

XIX.

Ma- gad- hoz föl- e- mel- té! Én U- ram Is- te-
nem Ma- gad- hoz föl- e- mel- te az Al- dás és ke- gye-
lem. Al- dás- odd- al én- nekem A jók ja- vát a-
dád; Az- ért re- be- gi szí- vem Dics- sé- gé- ged da- lat

Muszáf előtt

egyházi beszéd nem létében.

(קודם מוסף)

Dicsérd, Ki ez ünnepre
Ma kora fölébreszte,
Dicsérd és hálálkodjál;
Hisz Ő öröktől fogva
Szíves jobbát nyújtotta
S ránk üdvét árasztotta,
Lelkünk dalban Hozzá száll.

Ő szabadságot adott
És csodákat alkotott,
Szent az Ő törvénye,
Mely minket vezéreljen
A pusztában s tengeren,
A büntől mindig menten,
És tisztán küldjön égbe.

Sina hegy, Isten hegye!
Sugárhoz távol s messze
S ragyogsz tiszta fényedben;
A földre derűt hoztál,
Vezetőink is te valál,
Szent a törvény, mit adtál,
Miért Neked üdv legyen!

Úrunk! mily boldogság rám,
Hogy én is fiad vagyok;
Hogy téged dicsőítlek
S fényedről dalolok.
Az örök üdv áldása,
Tudom majd enyém leszen;
Ha boldogító szavad
Mindenkoron követem.

Királyunk Ő felsége
születés-napja alkalmára,
zsoltár 21. után.

Hatalmad által Istenünk! királyunk boldog most,
Segélyed által mennyire vigad most hős szíve.
Megadtad keble mit kívánt, mit kértek ajkai;
Tetézted őt áldásiddal, megkoronáztad őt.

Neve dicső te általad, fenséges fény övedzi;
Elrendelted, hogy áldja meg hazánkat még soká.
Kegyed, Urunk! gyönyört hozott reá malasztidból;
Királyunk benned bizik Úr! kegyed ne hagyja el!

Andante.
pf *Friedmann Mor*

Soppran
Alti.

Ha- tal- mad ál- tal Is- te- nünk! Ki-

Tenori.
Bassi.

rá-lyunk boldog most, se- gő- lyed ál- tal men-nyi- re vi-

gad most hős szí- ve. Meg- ad- tad keb- le mit kí- vánt, mit

kér-tek aj-ka-ly; Te-téz- ted őt-ál- dá- sít- dal meg-

Soli pf

ko-ro-náz- tad őt. ve-di- cső te

ál- ta- lal fen- sé- ges tőny ő- ved- ei: El-

ren- del- ted hogy áld- ja meg ha- sán- kat

rit. Chor ff

még so- ká! Ke- gyed, U-runk 'gyö- nyört ho- zott te-

A ma- lars- tid- ből, Ki- ri- lyunk ben- ned

bi- sák Úr! ke- gyed ne ha- gy- ja el!

Hymnus

a magyar nép zivataros századából.

Isten, áldd meg a magyart
Jó kedvvel, bőséggel,
Nyújts feléje védő kart,
Ha küzd ellenséggel;
Bal sors a kit régen tép,
Hozz reá vig esztendőt,
Meggúnhódte már e nép
A multat s jövőndőt!

Őseinket felhozád
Kárpát szent bérére,
Általad nyert szép hazát
Bendegúznak vére.
S merre zúgnak habjai
Tiszának, Dunának,
Árpád hős magzatjai
Felvirágoznak.

Értünk Künság mezején
Ért kalászt lengettél,
Tokaj szőlővesszein
Nektárt csepegtettél,
Zászlónk gyakran plántálád
Vak török sánczára,
S nyögte Mátyás bús hadát
Bécsnek büszke vára.

Hajh, de bűneink miatt
Gyúlt harag kebledben,
S elsújtád villámidat
Dörgő fellegedben:
Most rabló mongol nyilát
Zúgattad felettünk,
Majd töröktől rabigát
Vállainkra vettünk.

Hányszor zengett ajkain
Ozmán vad népének
Vert hadunk esonthalmain
Győzedelmi ének.
Hányszor támadt tenfiad,
Szép hazám, kebledre,
S lettél magzatod miatt
Magzatod hamvvedre?

Bújt az üldözött, s felé
Kard nyúl barlangjában,
Szerte nézett s nem lelő
Honját a hazában,
Bérezre hág, és völgybe száll,
Bú s kétség mellette,
Vérözön lábainá',
S lángtenger felette.

Vár állott, most kőhalom,
Kedv s öröm röpkedtek,
Halálhörgés, siralom
Zajlik már helyettek.
S ah! szabadság nem virul
A holtnak véréből,
Kínzó rabság könnye hull
Árvánk hó szeméből!

Szánd meg Isten a magyart,
Kit veszélyek hányának,
Nyújts feléje védő kart
Tengeren kínjának;
Bal sors a kit régen tép;
Hozz rá vig esztendőt,
Meggúnhódte már e nép
A multat s jövőndőt!

XII.

Isten áldd meg a magyart.

Tizen Aladár

9. *pp*

Is - lam All - mog a - na - gyt, Ja loferst, hi - st - guds

Syns skjel

Væ - ds kær, Ha kjæl at - ten se - gges, Gud - tæns - ki

ri - ges seg, Hæst ei vig - det - ten dæst Nag - læn - det - te mæ - sig, A

metak > þ - ven - det, Mæten - det - te mæ - sig, A metak > þ - ven - det.

23.

Szózat.

Vörösmarty Mihálytól.

Házádnak rendületlenül
Légy híve, óh magyar!
Bölcsöd az s majdan sirod is,
Mely ápol s eltakar.

A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely;
Áldjon vagy verjen sors keze:
Itt élned, bálnod kell.

Ez a föld, melyen annyiszor
Apáid vére folyt;
Ez, melyhez minden szent nevet
Egy ezred év csatolt.

Itt küzdtenek a honért a hős
Árpádnak hadai;
Itt törték össze rabigát
Hunyadnak karjai.

Szabadság! Itten hordozák
Véres zászlóidat,
S elhulltanak legjobbaink
A hosszú harc alatt.

És annyi balszerencse közt,
Oly sok vizsály után,
Megfogyva bár, de törve nem,
El nemzet e hazán.

S népek hazája, nagy világ!
Hozzad bátran kiált:
„Egy ezredévi szenvedés
Kér éltet vagy halált!”

Az nem lehet, hogy annyi szív
 Hiában onta vért.
 S keservben annyi hű kebel
 Szakadt meg a honért.

Az nem lehet, hogy ész, erő,
 És oly szent akarat
 Hiába sorvadozzanak
 Egy átoksúly alatt.

Még jőni kell, még jőni fog
 Egy jobb kor, mely után
 Buzgó imádság epedez
 Százezrek ajakán.

Vagy jőni fog, ha jőni kell
 A nagyszerű halál:
 Hol a temetkezés fölött
 Egy ország vérben áll.

S a sirt, hol nemzet súlyed el,
 Népek veszik körül,
 S az ember millióinak
 Szemében gyászköny ül . . .

Légy hűve rendületlenül
 Hazádnak oh magyar!
 Ez éltetőd, s ha elbukál,
 Hantjával ez takar.

A nagy világon e kívül
 Nincsen számodra hely:
 Áldjon vagy verjen sors keze:
 Itt élned, halnod kell!

XXIII.

Komoly lassúsággal.

*Sopran.
 Alt*

*Tenör.
 Bass.*

f p

Ha sá- nak ren- dő- let- te- nül légy hí- ve

f p

oh ma- gyar ből- csőd az maj- dan si- rod- la, mely á- pol- a

el- ta- kar a nagy vi- lá- gon e ki- vül

f cres

nín- esen szá- mod- ra hely: áld- jon vagy ver-

cres do f

jen sors ke- ze: itt él- ned él- ned hal- nod kell!

